

ข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์เกี่ยวกับ 'อารัมภกถาลันถึง'*

วันที่สามของเดือนสามตามจันทรคติจีนในปีคริสต์ศักราช 353 หวังซีจื่อได้เชื้อเชิญตระกูลใหญ่ที่เรื่องอำนาจที่สุดนับแต่ยุคเว่ยจิ้นให้มารวมตัวกันเพื่อร่วมงานชุมนุมไหลจอกสุราแต่งบทกวีที่ศาลาลันถึง เมืองซานอิน เขตไค่วจี และเพื่องานชุมนุมในครั้งนี้นี้หวังซีจื่อได้แต่ง 'อารัมภกถาลันถึง' ไว้บทหนึ่ง ประกอบไปด้วยตัวอักษร 324 ตัว ถึงแม้จะมีการใช้คำซ้ำ หากแต่กลับมีลักษณะการเขียนแปรเปลี่ยนไม่เหมือนกันเลยแม้แต่ตัวเดียว อีกทั้งยังยอดเยี่ยมงดงามยิ่งนัก

ตลอดระยะเวลาสองร้อยกว่าปีหลัง 'อารัมภกถาลันถึง' ถือกำเนิด มันไม่เคยได้รับการยกย่องในวงกว้างแต่ประการใด จวบจนรัชสมัยขององค์จักรพรรดิถังไท่จงหลี่ซื่อหมิน ชื่อเสียงของ 'อารัมภกถาลันถึง' ถึงได้เป็นที่ยอมรับ

* 'อารัมภกถาลันถึง (ลันถึงซวี)' หรือ 'บทนำรวมกวีที่ลันถึง' เป็นบทประพันธ์ที่แต่งโดยหวังซีจื่อ ปราชญ์ผู้มีชื่อในด้านการเขียนลายอักษรสมัยราชวงศ์จิ้นตะวันออก ในวันที่ 3 เดือน 3 รัชสมัยหยงเหอ ปีที่ 9 แห่งจักรพรรดิจันมู่ เขาได้จัดงานเลี้ยงชุมนุมกวี ณ ศาลาลันถึง ในเขตไค่วจี เมื่อรวบรวมบทประพันธ์ที่กวีท่านอื่นๆ แต่งขึ้นมาแล้วหวังซีจื่อจึงเขียนบทนำด้วยลายอักษรที่หลากหลายงดงาม ถือเป็นผลงานชิ้นเอกของเขา และเป็นผู้ทำให้เกิดประเพณีแต่งบทกวีกันในวันที่ 3 เดือน 3

หลี่ซื่อหมินที่ขึ้นนั่งครองบัลลังก์ด้วยการสังหารเหยียบย่ำร่าง
ไว้วิญญูณของเหล่าพี่น้องนั้นชื่นชมอักษรของหวังซีจื่อเป็นอันมาก
โดยเฉพาะอย่างยิ่งตัวอักษรใน 'อาร์มภกถาหลังถึง' และทรงทุ่มเทเวลา
ไปไม่ใช่ไม่น้อยกว่าจะได้ 'อาร์มภกถาหลังถึง' ฉบับแท้จริงมาไว้ใน
ครอบครองหลังจากปล่อยให้มันผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนอยู่ในมือผู้อื่น
มาช้านาน ใน 'พงศาวดารจิ้นซู่' ที่ทรงลงมือบันทึกด้วยตนเองในบทที่
เกี่ยวกับหวังซีจื่อนั้น ได้ยกย่องหวังซีจื่อให้เป็น 'เทพอักษร' และยกย่อง
'อาร์มภกถาหลังถึง' ขึ้นเป็น 'ยอดภาพอักษรพันปี' ทั้งยังสนับสนุนให้
เหล่าอาณาประชาราษฎร์ศึกษาอักษรศิลป์อีกด้วย คนในยุคหลัง
วิเคราะห์หัวการที่หลี่ซื่อหมินยกย่อง 'อาร์มภกถาหลังถึง' นั้น มิใช่
เป็นไปด้วยความชื่นชอบอย่างบริสุทธิ์ใจ หากแต่เพราะต้องการใช้มัน
ลบล้างความผิดเดิมในการขึ้นครองราชย์ของตนเอง พร้อมกับดำเนินการ
ควบคุมแนวคิดอันเป็นรากฐานของสังคม เศรษฐกิจและการเมือง อันเป็น
เป้าหมายการปกครองแท้จริงของพระองค์

แต่เรื่องที่จะขัดแย้งกันกลับอยู่ตรงที่ 'อาร์มภกถาหลังถึง' ที่ถูก
หลี่ซื่อหมินเปลี่ยนให้กลายเป็น 'ยอดภาพอักษรพันปี' นั้น ดูเหมือน
จะเป็น 'ยอดปริศนาพันปี' เสียมากกว่า

เพราะในราชโองการก่อนสวรรคตขององค์จักรพรรดิถังไท่จง
พระองค์ทรงมีพระราชดำริต้องการให้นำเอา 'อาร์มภกถาหลังถึง' วางหนุน
ไว้ใต้พระเศียร ทำให้คนรุ่นหลังส่วนใหญ่เข้าใจว่า 'อาร์มภกถาหลังถึง'
น่าจะถูกฝังอยู่ที่สุสานหลวงเจาหลิง (สุสานของจักรพรรดิถังไท่จง เมือง
เสิ่นหยางในปัจจุบัน) ในสมัยห้าราชวงศ์ เวินเทาข้าหลวงต่างพระองค์
ประจำเฝ้าเฝ้าใจได้ลอบขุดสุสานเจาหลิง แต่ในรายการสมบัติที่ขุดออกมา
ได้นั้นกลับไม่มี 'อาร์มภกถาหลังถึง' รวมอยู่ในนั้นด้วย ในโลกประวัติศาสตร์

บ้างก็มีความเชื่อว่า 'อารัมภกถาหลังถึง' ที่เป็นของจริง อาจถูกพวกที่ไม่รู้ซึ่งถึงคุณค่าน้ำหมึกอย่างเวินเทาทำลายหมดสิ้นไปแล้วก็เป็นได้ ขณะเดียวกันก็มีความเชื่อว่า 'อารัมภกถาหลังถึง' ฉบับแท้จริงนั้นแท้แล้วไม่ได้อยู่ในสุสานเจาหลิง หากแต่ถูกฝังไปพร้อมพระศพขององค์จักรพรรดิในอุ้งเจ้อเทียนไปแล้วต่างหาก

'อารัมภกถาหลังถึง' ฉบับแท้จริงถูกซุกซ่อนอยู่ที่ไหนกลายเป็นหนึ่งในปริศนาที่ยังไม่มีผู้ใดล่วงรู้ และข้อเท็จจริงเกี่ยวกับ 'อารัมภกถาหลังถึง' ก็ยังคงเป็นที่ถกเถียงกันยาวนานนับพันปี เกิดเป็นทฤษฎีวิพากษ์นำต้นตอสิ่งมากมาย

ปลายราชวงศ์ซิง หลังศึกกัณท์และพิสูจน์ตามข้อมูลทางประวัติศาสตร์ หลี่เหวินเถียนผู้เชี่ยวชาญด้านศิลาจารึกโบราณก็พบว่า 'อารัมภกถาหลังถึง' ถูกกล่าวถึงเป็นครั้งแรกในหนังสืออรรถาธิบาย 'โลกเล่าความใหม่'* โดยหลิวเซี่ยวเปียวแห่งราชวงศ์ใต้ได้บันทึกเอาไว้ว่า ในสมัยจีนนั้นเรียกขานกันในนาม 'อารัมภกถาริมธารา' มีทั้งหมด 153 ตัวอักษร ซึ่งขัดแย้งกับ 'อารัมภกถาหลังถึง' ฉบับ 324 ตัวอักษรที่สืบทอดต่อกันมาถึงปัจจุบัน จึงเป็นที่เชื่อได้ว่า 'อารัมภกถาหลังถึง' ไม่น่าใช่ผลงานของหวงซีจื่อ ทฤษฎีนี้ไม่เพียงสร้างความสับสนสะท้อนส่งผลกระทบกว้างไกลไปทั่ว หากแต่ยังกลายเป็นที่จดจำของนักวิจัยรุ่นหลังอีกด้วย

ปี 1965 กั๋วหม่ววู้ได้เขียนบทความลงในนิตยสาร 'เหวินอู่ (Cultural Relics)' ระบุว่า 'อารัมภกถาหลังถึง' น่าจะเป็นผลงานทำปลอมของ

* 'โลกเล่าความใหม่ (ชื่อซิวซินอวี่)' เป็นบันทึกเกร็ดประวัติและเรื่องเล่าที่เขียนขึ้นในสมัยราชวงศ์ใต้ โดยหลิวอี่ซึ่งรวบรวมเรื่องราวของบุคคลที่มีชื่อเสียงตั้งแต่สมัยอันตงวันออกจนถึงสมัยจินตะวันออก ต่อมา มีผู้ทำอรรถาธิบาย 'โลกเล่าความใหม่' หนึ่งในนั้นได้แก่หลิวเซี่ยวเปียว นักวรรณคดีในสมัยราชวงศ์ใต้ เพื่อขยายความเพิ่มเติม

คนรุ่นหลัง และคนที่ทำปลอมมันขึ้นมาคือขุนโจรหย่ง ทายาทรุ่นที่เจ็ด
ของหวังซีจื่อ นำมาซึ่งการอภิปรายครั้งใหญ่ของผู้คนในแวดวงวิชาการ
แม้แต่ประธานาธิบดีเหมาเจ๋อตงที่หลงใหลในอักษรศิลป์ก็ยังคงที่จะ
เข้าร่วมถกข้อเท็จจริงเกี่ยวกับ 'อารัมภกถาหลังถึง' ในครั้งนั้นด้วยไม่ได้

จวบจนถึงวันนี้ เรื่องที่ว่า 'อารัมภกถาหลังถึง' ของจริงอยู่ที่ไหน
มีอยู่จริงหรือไม่อย่างไรก็ยังคงเป็นปริศนาให้ผู้คนถกเถียงกันไม่สิ้น

คนกับคนคบหาเป็นสหาย เพียงกัมเมยกาลผันผ่านพ้นสิ้น
บ้างยอมเล่าปณิธานให้ได้ยิน แบ่งปันสิ่งผิดพลั้งสู่กันฟัง
บ้างเพราะฝากหวังไว้ในอื่นแล้ว จึงกล้าแกลั่วโลดเอนผิดวิสัย
มนุษย์เรாத่างคนต่างจิตใจ มีสงบบมีหุนหันໃใจเดียว
แต่ครั้งสุขทุกคนล้วนผลอไผล ปล่อยกายใจเลื่อนเลอะจนหมดสิ้น
วันคืนเฒ่าแก่ชรามียลยิน ลืมสิ้นแล้วว่าเมื่อใดจะถึงคราว
ครั้นหน่ายแห่งความสุขที่โถมทับ การใดล้วนกลายเป็นกลับแปร
เปลี่ยนผัน

ใจเริ่มเฝ้าครุ่นคิดอนิจจัง สุขพานพบชั่วเวยกัมมอดีตกาล
เมื่อมีอาจะไม่ทุกข์ใจในการนี้ อันชีวิที่จะยาวสั้นสักเพียงไหน
สุดทำยยอมเลื่อนลับดับสูญไป!
บูรณว่า 'เกิดดับล้วนเรื่องใหญ่' ผู้ใดเล่ากล้าเอ่ยมิใช่ทุกข์!
เห็นเหตุสะท้อนจิตคนกาลก่อน ให้โชนอ่อนคิดพ้องอยู่เสมอ
ทอดถอนใจทุกคราที่พบเจอ ไฉนใจเป็นเช่นนี้มีรู้เลย
มองเป็นตายเท่ากันช่างน่าขัน อายุชย็เสมอกันช่างเหลวไหล
คนใหม่มองคนยามนี้แปลกแฉกไป คนยามนี้มองกลับย้อนใน

วันวาน

อนิจจา! จิงจาร์กรายนามผู้ร่วมงาน บันทึกซึ่งผลงานที่ฝากไว้
ถึงกาลผ่านการผันแปรเปลี่ยนไป อารมณ์นี้ไซ้ร่วมรู้สึกเหมือน
หนึ่งเดียว อนุชนยอมรู้ได้ถึงความเดิม

บทนำ

ต้าถังรัชศกเจินกวน* ปีที่สี่สิบ ปลายฤดูสุราท ยามพลบค่ำ
ตะวันแสงสุดท้ายยังไม่ทันจะลับพ้นหลังคาวัดหยงซิน จู่ๆ เสียง
ตะโกนแหลมรันทดของใครบางคนก็ดังทำลายความเงียบสงัดภายใน
วัดเก่าแก่อายุนับร้อยปีแห่งนี้ลงจนสิ้น

บรรดาภิกษุสามเณรที่กำลังทำวัตรเย็นอยู่ต่างพากันชะเง้อคอ
มอง แต่พวกเขากลับเห็นก็แต่เพียงภิกษุเฒ่ารูปหนึ่งกำลังวิ่งร้องตะโกน
โชชัดโชเซเข้ามาในอาราม ก่อนจะล้มหัวที่มลงข้างสระสี่เหลี่ยม

"เปี่ยนไฉ?"

"เป็นอะไรของเขา"

"เกิดเรื่องขึ้นใช่หรือไม่"

พวกภิกษุสามเณรต่างมองหน้ากันไปมา

อาเฉิน สามเณรน้อยที่อยู่ปรนนิบัติรับใช้พระเปี่ยนไฉวิ่งตามออกมา
ก่อนจะตรงเข้าไปประคองพระเปี่ยนไฉ "อาจารย์ ท่านฟื้นสิ!"

* เจินกวน เป็นชื่อรัชศกในสมัยของจักรพรรดิถังไท่จงหลังชื่อหมิน หมายถึงช่วงเวลาหลังชื่อหมิน
ครองราชย์ตั้งแต่ปี ค.ศ. 626 – 649

"หายไปแล้ว! หายไปแล้ว!" เป็ยนไฉ่ทำก็แต่เพียงร้องตะโกนอย่าง
เหนื่อยอ่อนเสียงแหบพร่า

"อะไรหายหรือขอรับ"

"หลัน...หลันถึง..." แต่แล้วจู่ๆ เป็ยนไฉ่ก็ปิดปากเสียบ นัยน์ตาแดงก่ำ
เบิกกว้าง "เป็นเจ้านั่น! ต้องใช่เจ้านั่นแน่ๆ! เจ้านั่นเป็นคนขโมยไป!"

เจ้านั่น? อ่าเงินเหมือนจะเข้าใจได้ทันที...เมื่อสามวันก่อน
มีบัณฑิตขอมชื่อแซ่เซียวคนหนึ่งมาที่วัดหย่งชิ่นเพื่อขอพักค้างแรม ไม่รู้
ทำไมคุยกับภิกษุเฒ่าอย่างเป็ยนไฉ่ได้ถูกคอกัน เป็ยนไฉ่อายุเจ็ดสิบกว่า
แล้ว นิสัยรักสันโดษ ปกติไม่ค่อยสูงส่งกับภิกษุสามเณรรูปอื่นๆ สักเท่าไร
นัก แต่กับบัณฑิตแซ่เซียวรายนี้กลับราวเป็นสหายเก่า ยามพูดคุยกันถึง
เรื่องพินหมากอักษรภวาต ทั้งคู่เหมือนจะเห็นพ้องต้องกันไปเสีย
ทุกอย่าง ขนาดคำมีดตึกตื่นแล้ว เป็ยนไฉ่ก็ยังเชิญบัณฑิตแซ่เซียวไป
สนทนาข้ามคืนกันที่กุฎิ โดยมีอาเงินคอยต้มชารับใช้อยู่ข้างๆ คอยฟัง
พวกเขาต่อกลอน เทียบอักษร พูดคุยถึงเรื่องอะไรเกี่ยวกับฉบับแท้จริง
ของหวังซีจื่อ...หรือ 'เจ้านั่น' ที่อาจารย์พูดถึงจะหมายถึงบัณฑิตแซ่เซียว?

ในเวลาี่วินาทีนี้ เป็ยนไฉ่เองก็กำลังนึกย้อนไปถึงเรื่องที่เกิดขึ้น
เมื่อคืนวานเช่นกัน เขารื้อนรจนกระวนกระวายราวกับถูกไฟลุมทั่วร่าง...

บัณฑิตแซ่เซียวคนนั้นทำให้เขาเลิกระแวงระวังได้อย่างไรกัน
บางทีอาจเพราะบทกวีอีกฝ่ายที่ว่า 'ใครหนอเวทนาห่านป่าเคยพลัดกลุ่ม
ทุกข์ลุ่มมรดังลมพัดซัดหายน' สร้างความซาบซึ้งให้กับเป็ยนไฉ่ไม่ใช่
น้อย เป็ยนไฉ่จึงตอบกลับด้วยไมตรี 'ฤๅท่านมีวิชาคาถาเร่งลับ ผู้ใด
ล่วงลับปลุกใจหม่นพินคืนได้' ขณะที่กำลังต่อกลอนโต้กันไปมาอยู่นั้น
เป็ยนไฉ่ก็ให้รู้สึกว่ตนเองเหมือนได้รู้จักกับสหายผู้เฒ่าจากพบพาน
เข้าให้แล้ว ดังนั้นตอนบัณฑิตแซ่เซียวหยิบเอาม้วนอักษรจำนวนหนึ่ง

ที่เป็นลายมือแท้จริงของหวังซีจื่อออกมาอวด เป่ียนไฉจึงพูดออกมาด้วยความภาคภูมิใจว่า

'ถึงแม้ม้วนภาพเหล่านี้ของท่านจะเป็นฉบับแท้จริง แต่ก็มีใช้ผลงานที่ยอดเยี่ยมที่สุด ชั้นที่เป็นผลงานชั้นเอกนั้นแท้แล้วอยู่ที่อาตมา'

บัณฑิตแซ่เซียวแย้ง 'นอกจาก 'อาร์มภกถาหลังถึง' แล้ว โลกนี้ไม่มีทางมีฉบับใดดีไปกว่าของข้าได้'

เป่ียนไฉตอบ 'อาตมามี'

'ท่านมี?'

...เป่ียนไฉจนปัญญาจะย่อนึกต่อ 'อาร์มภกถาหลังถึง!' แม้องค์จักรพรรดิในยามนั้นส่งคนมาขอมันไปหลายต่อหลายครั้ง แต่เพื่อปกป้องสมบัติล้ำค่าของจื่อหย่งต้าซือผู้เป็นอาจารย์ สายเลือดรุ่นที่เจ็ดของหวังซีจื่อ เขาจึงแสร้งทำเฉไฉไม่รับไม่รู้ทำเดี๋ยวนั้นมาโดยตลอด จนคนที่องค์จักรพรรดิทรงส่งมาต้องกลับไปมือเปล่าเสียทุกครั้ง ทั้งที่ความจริงแล้ว สมบัติที่ว่านี้ถูกซ่อนอยู่บนคานหลังคาในกุฎิของเขา มาโดยตลอด และไม่มีผู้ใดบนโลกนี้ล่วงรู้ แต่เมื่อคืนวาน เขาราวกับถูกภูตผีปีศาจสะกดก็ไม่ปาน ภายใต้อารมณ์มอมเมาของบัณฑิตแซ่เซียว เป่ียนไฉถึงกับป็นขึ้นไปบนคานหลังคา หยิบเอา 'อาร์มภกถาหลังถึง' ออกมาจากช่องลับ ให้บัณฑิตแซ่เซียวผู้นั้นได้ดูเองกับมือ!

ใช่แล้ว จนวันนี้เป่ียนไฉถึงนึกขึ้นได้ ที่แท้สีหน้าแปรเปลี่ยนอย่างเห็นได้ชัดของบัณฑิตแซ่เซียวตอนได้เห็น 'อาร์มภกถาหลังถึง' นั้น ไม่ใช่เป็นเพราะตื่นตะลึงที่ได้เห็นสมบัติล้ำค่า หากแต่เป็นเพราะตื่นตื่นตืออกดีใจที่แผนการชั่วร้ายของตนเองกำลังใกล้จะประสบผลสำเร็จเต็มที่แล้วต่างหาก!

"สวรรค์! ทำไมข้ามันถึงได้โง่งมเช่นนี้!" เป่ียนไฉตืออกชกหัวตนเอง

วันนี้บัณฑิตเชื้อวออกจากวัดหยงชินไปตั้งแต่เข้ามืดโดยไม่ล่า
ไม่ลา ส่วนเปี่ยนไฉเองก็รู้สึกไม่สบายใจตลอดทั้งวัน ศิษษาธรรมะ
ช่วงเย็นไปได้ไม่ทันไร เขาก็ต้องแอบย่องกลับเข้ามาที่ห้องเสี้ยก่อน ทันที
ที่ก้าวเท้าเข้าไป ก็พบว่าช่องลับบนคานหลังคานั้นถูกคนแฉเปิด พร้อมกับ
การหายสาบสูญอย่างไร้ร่องรอยของ 'อาร์มภกถาหลินถึง'!

"อาเฉิน! เร็วเข้า รีบพยุ่งข้าขึ้น ตามข้ามา!"

"อาจารย์ ท่านจะไปไหน"

"ก็ไปตามหาเจ้าเดรัจฉานแซ่เชียวนั่นไง!"

อาเฉินไม่ขยับ "อาจารย์" น้ำเสียงของอาเฉินระคนไปด้วยความ
รู้สึกงุนงงหวาดหวั่น "คนผู้นั้น...เขากลับมาแล้ว"

มีคนกลุ่มหนึ่งเข้ามายังวัดหยงชินจริงๆ เปี่ยนไฉคุกเข่าแหงนหน้า
แต่ด้วยเพราะแก่ชราสายตาฝ้าฟางทำให้เปี่ยนไฉไม่อาจเห็นใบหน้า
ของคนที่อยู่หน้าสุดได้ชัด...บัณฑิตแซ่เชียวคนนั้นนั่นหรือ แต่ทำไมเขา
ถึงได้แดงทั้งตัวแบบนั้น แดงราวกับอาบแสงอาทิตย์สีแดงก็ไม่น่า

ในที่สุดคนคนนั้นก็มาหยุดอยู่ตรงหน้าเปี่ยนไฉ ยามนี้เขามองเห็น
อีกฝ่ายได้ชัดแจ้ง คนผู้นี้คือบัณฑิตแซ่เชียวจริงๆ เพียงแต่เสื้อผ้าขาดวิน
บนตัวก่อนหน้านี้นักกลายเป็นอาภรณ์ขุนนางสีแดงเข้มลิ้นแล้วก็เท่านั้น

จู่ๆ อารมณ์แปรปรวนป่วนปั่นของเปี่ยนไฉก็สงบลง

เชียวอี้พยายามไม่มองหน้าเปี่ยนไฉ สายตาของเขาจับจ้องอยู่ยัง
ผ้าแพรต่วนสีเหลืองในมือ เขาประกาศน้ำเสียงชัดเจน "จักรพรรดิต้าถัง
ทรงมีรับสั่ง พระเปี่ยนไฉทุกช่อน 'อาร์มภกถาหลินถึง' สมบัติของแผ่นดิน
ไว้ ไปปดมดเท็จไม่สิ้น หลอกหลวงเบื้องสูง ยามนี้มีรับสั่งให้ขุนนางตรวจสอบ
เชียวอี้ นำ 'อาร์มภกถาหลินถึง' กลับไป เห็นแก่ที่เปี่ยนไฉมีใจคิดปกป้อง
สมบัติแผ่นดิน จึงทรงไม่ติดใจเอาความ อีกทั้งยังพระราชทานผ้าแพรไหม

ให้อีกสามพันพับ ซ้าวสารสามพันกระสอบ" เขาหยุดนิ่งไปครู่หนึ่ง ก่อน
จะกระซิบบอก "เปี่ยนไฉ ขอพระทัยเสียดิ"

พระเปี่ยนไฉหมอบนั่งอยู่กับพื้นเป็นนานไม่ยอมขยับ

ด้วยเพราะรู้สึกผิดและนึกละอายแก่ใจ เขียวอี้จึงไม่อาจสะบัด
แขนเลื้อยหลังเดินจากไปได้ในทันที แม้วิธีการที่เขาใช้ออกจะต่ำช้า
เกินไปสักหน่อย แต่หากไม่ใช่เพราะภิกษุเฒ่าไม่รู้ดีชั่ว ตัวเขาเอง
ไหนเลยต้องใช้อุบายเช่นนั้นด้วย แต่ไม่ว่าจะเช่นไร ในเมื่อฝ่าบาททรง
มีพระประสงค์ต้องการ 'อาร์มภกถาหลังถึง' เขายังจะทำอันใดได้อีก!

ขอเพียงทำตามราชโองการ ต่อให้ต้องเผาฆ่าแย่งชิงก็ล้วนเป็น
เรื่องถูกต้องทั้งสิ้น

การได้เป็นที่โปรดปราน รางวัลที่จะพระราชทานให้ รวมถึงชื่อเสียง
ลาภยศสมบัตินานาที่จะติดตามมาภายหลัง ทำให้สำนักผิดชอบชั่วดี
สุดท้ายพ่ายแพ้ไปในที่สุด เขียวอี้เดินจากไปแล้ว วัดหยงชินเจียบสงบ
ประหนึ่งตกสู่ความตาย

อาเจินสะอึกสะอื้นเรียก "อาจารย์!" เขาตั้งร่างเปี่ยนไฉที่นอนอยู่
บนพื้นขึ้นมา ดวงตาทั้งสองข้างของภิกษุเฒ่าปิดสนิท เลือดสดๆ ไหล
ออกมาจากมุมปาก...

หลายปีก่อน พระองค์ตรัสกับจയാซางว่า 'นับแต่นี้เป็นต้นไปเจ้าจงอยู่ที่นี้ ห้ามไม่ให้คนนอกเข้ามาภายในห้องนี้ เห็นตัวอักษรเหล่านี้ได้เด็ดขาด และชีวิตนี้เจ้าไม่ต้องหวังจะทำความเข้าใจในความหมายของพวกมัน หน้าทีของเจ้ามีเพียงปกป้องรักษาพวกมันไว้ เพราะฉะนั้น... ไม่ต้องถามอะไรทั้งสิ้น'

ตอนทรงมีรับสั่ง พลังอำนาจที่อยู่บนพระพักตร์แลดูหนักแน่นเปี่ยมกำลังแต่ก็แลดูอ่อนโยนอยู่ในที พลังอำนาจที่ว่าเป็นสิ่งที่ถ่ายทอดสืบทอดกันมาในตระกูลหลี่ สายสกุลของเหล่าจักรพรรดินีสยบผู้คนทั่วหล้าให้ทำตามได้ จയാซางจึงไม่ได้ถามอะไรออกมาจริงๆ

นี่เป็นความลับเกี่ยวกับราชวงศ์ถัง จയാซางไม่อาจและไม่กล้าคิดทำความเข้าใจ เขาทำก็แต่เพียงปกป้องรักษามันอย่างเต็มกำลังความสามารถ เผื่ออ่านมันเจียบๆ ในใจอยู่ทุกเมื่อเชื่อกันเท่านั้น แต่ในยามนี้ชีวิตเขาเหมือนไม้ไผ่ลี้ซึ้งเข้าไปทุกที แม้ไม่ยากเก็บความลับนี้ให้ดับสูญไปกับตัว แต่เขากลับไม่รู้ว่ตนเองควรเอ่ยปากเช่นไร

"ท่านปู่! ท่านปู่"

จയാซางหันเงอะๆ งะๆ กลับไป "सानเออร์?"

"ข้าจุดเทียนมาให้ ช้างนอกฝนตกหนัก ท่านไม่รู้สึกรู้สึกหรือว่ามันออกจะมีดีไปสักหน่อย" หลางसानเออร์เดินเข้ามาพร้อมกับเทียนไขเล่มหนึ่งในห้องสว่างขึ้นทันใด หลางसानเออร์วางเทียนไขลงบนโต๊ะตั้งของเช่นไหว้ที่อยู่ทางด้านล่างของผนังทิศเหนือ พลางมองไปยังกระถางรูปก่อนจะพูดเสียงดัง "รูปเองก็ดับหมดแล้ว"

จയാซางถาม "ช้างนอกฝนตกหรือ"

"อืม! ฟ้าแลบฟ้าร้อง น่ากลัวจะตาย" หลางसानเออร์ชี้าเลื่องตามองจയാซาง ในใจคิด *หูของผู้เฒ่าคงไม่ไหวแล้วนะ?*

จ๋าซางยื่นมือเงอะๆ งะๆ ไปหาหลวงसानเออร์ "सानเออร์ ข้ามีเรื่องจะพูดกับเจ้า เรื่องนี้สำคัญมาก..."

"ท่านปู่!" หลวงसानเออร์ถอยหลังก้าวหนึ่ง ใบหน้าซีดลงเล็กน้อย "ด้านนอกเหมือนมีคนกำลังร้องเรียก ข้าขอตัวไปดูสักครู่ก่อน"

"सानเออร์ อย่าเพิ่งไป ปู่มีเรื่องสำคัญมากต้องบอกเจ้า..."

"เออ ได้ งั้นไว้ข้ากลับมาก่อน แล้วพวกเราค่อยมาว่ากันอีกที" หลวงसानเออร์ลูกลี้ลุกลนจตุรูปในกระถาง ก่อนจะออกจากห้องไปรวดเร็วราวกับกำลังหนีหนีอะไรบางอย่าง

หลวงसानเออร์หลบอยู่หลังม่านหน้าประตู สีหน้าแปลกประหลาด ดวงตาจับจ้องลอบมองไปยังแผ่นหลังของจ๋าซาง ร่างของชายชราองุ่น ศีรษะขาวโพลนยามนี้ลู่ต่ำกว่าหัวไหล่จนแทบมองไม่เห็น ระยะนี้ชายชรามักเผลอหลับแบบนี้อยู่เป็นประจำ หลวงसानเออร์รู้สึกได้แจ่มชัดว่ามีมือที่มองไม่เห็นข้างหนึ่งกำลังลากชายชราผู้นี้ไปยังโลกอีกใบ หากวันใดถูกมือที่ว่าลากเข้าไปจริงๆ ถึงตอนนั้นชายชราคงไม่มีโอกาสกลับออกมาได้อีก

ยิ่งรูปในกระถางส่องสว่างมากขึ้นเท่าใด ใจของหลวงसानเออร์ก็นิ่งเดินเร็วมากขึ้นทุกที "ท่านปู่ ท่านหลับพักผ่อนเถอะ ข้าขอโทษ..."

ฟ้าร้องครืนคราง ฟ้าแลบแปลบปลาบสาดแสงผ่านบานประตูเข้ามา หลวงसानเออร์ตกใจเป็นอนหน้าออกวิง

หลวงसानเออร์มองไม่เห็น ภายได้แสงแปลบปลาบ จู่ๆ จ๋าซางก็กระโดดผลุงลุกขึ้นจากเบาะสานราวกับถูกปีศาจร้ายสิงร่าง เขาขยับมือขยับเท้าไปมา ไม่ต่างอะไรกับคนที่กำลังคลุ้มคลั่ง!

(2)

ฝนฟ้าคะนองทำใหญ่เริ่มตักตั้งแต่ตอนพลบค่ำ หลังความมืดมืด
เข้าครอบงำแผ่นฟ้า สายฝนที่โปรยปรายกลับไม่มีทีท่าว่าจะทุเลา
เบาบางลงแม้แต่น้อย ภายในเรือนพำนักนอกประตูขุนหมิงที่ตั้งอยู่
ทางทิศตะวันออกของเมืองฉางอันหลังนี้ สายฝนที่เจ็งบองอยู่บนพื้น
แทบจะกลายเป็นลำธารขนาดเล็กที่ไหลหลังเร็วรี่

หลางसानเอ๋อร์วิ่งเหยาะๆ อยู่ใต้ชายคาระเบียง สายฝนที่สาดซัด
ทำเอาร่างของเขาเปียกปอนไปกว่าครึ่ง "มาแล้วๆ" เขาพึมพำเปิดประตู
แต่เพราะไม่ทันระวังเท้าจึงย่ำลงไปใต้น้ำ หลางसानเอ๋อร์โอดครวญ
โมโห "โธ่คร้ายจริงๆ!...มาหาใคร"

"น้องชายท่านนี้ รับประทานแล้ว"

ใต้แสงโคมบั้งลมที่แกว่งไกวไปมา ใบหน้ารูปไข่แดงามหากแต่
ค่อนข้างซีดเซียวของใครบางคนปรากฏขึ้นต่อสายตากลางसानเอ๋อร์
ผ้าโปร่งที่ติดอยู่บนหมวกของอีกฝ่ายในเวลานี้ถูกเลิกสูง ศีรษะด้านหลัง
มีปีกผมเสียบติดอยู่ ปอยผมหลายกลุ่มเปียกชื้นแนบอยู่บนหน้าผาก
สะอาดสะอาดอันเกลี้ยงเกลา เสื้อผ้าฤดูร้อนบนร่างชุ่มโชกไปด้วยน้ำฝน

แม้ท่าทางของอีกฝ่ายจะกระเซอะกระเซิงอยู่ไม่น้อย แต่ประกาย
ความงามนั้นก็ยังคงชวนให้คนตื่นตะลึง

หลางसानเอ๋อร์ใบหน้าแดงกำขื่นมาทันที สายตาไม่รู้ควรจ้องมอง
ไปที่ใด

สตรีนางนั้นพูดขึ้น "น้องชายท่านนี้ ไม่ทราบว่ที่นี้พอจะมีที่ให้พัก
ค้างแรมสักคืนหรือไม่"

หลางसानเอ๋อร์ได้สติขึ้นมาทันที "อา...ไม่...ได้"

นางสีหน้าผิดหวัง

"ลอง...ลองไปวัดเงินกั้วที่อยู่ทางด้านหน้าคูสี" หลางसानเออร์
ตัดสินใจปิดประตู

"น้องชาย! ยามนี้ฝนตกหนักยิ่งนัก พวกเราไม่มีแรงพอจะไปไหน
ได้อีกแล้ว อย่างไรก็ตามเมตตาให้พวกเราได้พักค้างแรมสักคืนเถอะ" ทันที่ที่
หญิงสาวเบี่ยงกายไปทางด้านข้าง หลางसानเออร์ก็มองเห็นได้ว่าข้างกาย
นางยังมีชายหนุ่มเลือดอาบท่วมตัวกำลังยืนพิงกำแพงอยู่อีกคน

นางอธิบาย "ม้าของพวกเรตกใจตื่น สารถีของข้าถูกมันสะบัด
ตกลงมาได้รับบาดเจ็บ"

หลางसानเออร์ลำบากใจ "แต่ว่า...ที่นี่มีกฎไม่รับแขกสตรี"

"เช่นนั้นท่านก็รับเขาไว้เถอะ" นางพูดยินดี "ส่วนข้าจะลงแวะ
ไปขอพักค้างที่วัดเงินกั้วเอง"

"ไม่ต้องไป เขาโกหกเจ้า" จู่ๆ ชายหนุ่มในอารมณ์สีชาวคนหนึ่งก็
ปรากฏตัวขึ้นที่กลางลาน เขายืนเอียงปากกับหญิงสาวอยู่ทางด้านหลัง
ของหลางसानเออร์

หลางसानเออร์หันหลังกลับรวดเร็ว ถลึงตาโมโหใส่อีกฝ่าย

ชายหนุ่มเหมือนมองไม่เห็น เขาเดินฝ่าสายฝนออกมาพุงชายที่
ได้รับบาดเจ็บเข้ามาในเรือน สตรีผู้มาเยือนลงเลี้ยวขณะ ก่อนจะเดินตาม
เข้ามา หลางसानเออร์ปิดประตูอย่างโมโห

ชายที่ได้รับบาดเจ็บถูกพุงให้เข้ามานั่งอยู่ใต้ชายคาระเบียง
ชายหนุ่มมีมือไม้คล่องแคล่ว ตรวจดูอาการบาดเจ็บพร้อมใส่ยาทำแผล
ให้อีกฝ่ายรวดเร็ว หลังจัดการทุกอย่างเสร็จสรรพ สตรีที่ยืนปิดปากเงียบ
มาโดยตลอดก็กระซิบเสียงแผ่วเบา "ขอบคุณท่านหมอ...ซุ่ย"

"แม่นางสายตายอดเยี่ยมยิ่งนัก" ชายหนุ่มที่ถูกอีกฝ่ายเรียกขานว่า

หมอลอยปิดล้อมยากกลางเก่ากลางใหม่ลง หน้าซำยังจงใจหันด้านที่มีอักษร คำว่า 'ซุย' กระด้ากระด้างมาทางนางอีก "ซำซุยเหมี่ยว เลี้ยงซัพด้วยการ ร่อนเร่รักษาผู้คน"

'แม่นางสายตายอดเยี่ยมยิ่งนัก' นับแต่เล็กจนโต เผยเสียนจิ่ง ก็มักถูกผู้คนพูดถึงด้วยคำพูดเช่นนี้เสมอ แต่กลับไม่มีผู้ใดเลยที่จะเคย บอคนางว่าแท้แล้วมันคือโชคหรือเคราะห์ของนางกันแน่ หลังกาลเวลา ผ่านผ่านนานเนิ่น ครั้นเผยเสียนจิ่งหวนนึกถึงครั้งแรกที่ได้พบเจอ ซุยเหมี่ยว นางถึงเพิ่งตระหนักได้ถึงท่าทีลึกลับที่ซ่อนอยู่เบื้องหลังรอยยิ้ม งดงามของเขา เป็นไปได้ว่าในตอนนั้นเขารู้แล้วว่าตนเองทำผิดพลาดไป แต่คนหยิ่งทะนงอย่างซุยเหมี่ยวมีหรือจะยอมรับผิดงายๆ

เขาถาม "มีทราบซำซำสมควรเรียกแม่นางเช่นไร แล้วนี่แม่นาง กำลังจะเข้าเมืองหรือกำลังจะอำลาฉางอัน" ซุยเหมี่ยวเอ่ยปากถาม อีกฝ่ายด้วยวาทะที่เปี่ยมมารยาทและเป็นธรรมชาติ

นางบอกว่าตนเองชื่อเสียนจิ่ง เป็นบุตรคนโตของเผยเซิง อดีต นายอำเภอหย่งเล่อเมืองฝูโจว เดินทางมาฉางอันเพื่อมาขอพึ่งญาติมิตร นึกไม่ถึงวันนี้ตอนมาถึงนอกประตูเมือง หอกลองเพิ่งลั่นกลองบอกเวลา เย็นไป ทำให้รถม้าถูกกั้นไว้นอกเมือง หน้าซำยังเจอกับพายุฝนฟ้าคะนอง เข้าอีก

"เมืองฝูโจว? ถ้าเช่นนั้นแม่นางก็น่าจะต้องเดินทางเข้าฉางอัน ผ่านทางประตูทงฮัวที่อยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือถึงจะถูก แล้ว ไฉนถึงมาปรากฏตัวอยู่นอกประตูซุนหมิงได้เล่า"

"เพราะม้าตกใจเสียงฟ้าร้อง เลยวิ่งหือตะบึงมาถึงที่นี่"

หมอลอยยิ้มซุยพูดเหมือนไม่เชื่อว่าจะเป็นเช่นนั้น "ม้าที่ใช้เดินทาง ต่างล้วนได้รับการฝึกฝนมาเป็นอย่างดี แค่ฝนฟ้าคะนองทั่วไปไฉนถึง

การเป็นหมอเท่านั้นกระมัง หากแต่ความจริงแล้วปากคอของเขากลับคมกริบบาดลึก ทุกถ้อยวาจาล้วนเจ็บคม ดูทำในใจคงเคียดแค้นซึ่งซังสังคมอยู่ดิตรวมผู้มีใช้น้อย

หลางसानเออร์ที่กำลังยืนหน้านิ้วคิ้วขมวดพืดแทรกขึ้นมา "แม่นางข้าใช้ว่าจงใจเจตนากลั่นแกล้งพวกท่าน แต่ข้าไม่กล้าให้พวกท่านเข้าพักจริงๆ! ลองดูสภาพรอบๆ ที่นี่ก่อน..."

ความจริงเผยเสวียนจึงรู้ที่อยู่ก่อนแล้วว่าที่นี่มีโลกมหัศจรรย์อีกใบซ่อนอยู่

ชั่วชีวิตนางนี่คือการเดินทางมาจางอันครั้งแรก หน้าซ้ายังถูกม้าตีนลากวิ่งไปทั่วจนไม่รู้ทิศไหนเป็นทิศไหน เมื่อครู่ท่ามกลางพายุฝนฟ้าคะนองพอนางมองเห็นเรือนพำนักหลังนี้ นางก็ไม่นึกถึงเล รีบเดินตรงดิ่งเข้ามาทันที แต่ในเวลาสั้นครั้นจิตใจเริ่มสงบ นางก็หันไปสังเกตดูสภาพแวดล้อมรอบๆ ด้วยความเคยชิน

ที่แห่งนี้ก็เหมือนกับเรือนสี่ประสานทั่วไป ที่เรียงรายไปตามกำแพงคือห้องหับเรียบง่าย ด้านหน้าคือระเบียงทางเดิน ต้นสนเขียวชอุ่มกับไผ่สีเขียวสดแผ่ปกคลุมออกมาจากเรือนด้านหลัง ส่งกลิ่นหอมสดชื่นกำจายท่ามกลางพายุฝน เห็นได้ชัดว่าพวกมันถูกปลูกมาเนิ่นนานหลายปีแล้ว บนลานว่างกลางเรือนมีศาลาคล้ายร้อนอยู่หลายหลังใต้ศาลาพวกนั้นเต็มไปด้วยผู้คนเคลื่อนไหวกวดบ้างก็นั่งบ้างก็นอน และคงเพราะอากาศร้อนอบอ้าว ประตูห้องหับทั้งหมดจึงถูกเปิดออกจนมองเห็นคนที่นอนเบียดเสียดยัดเยียดอยู่ภายในได้รางๆ แม้แต่ได้ชายคาระเบียงก็ล้วนเต็มไปด้วยผู้คน

นับดูคร่าวๆ ภายในเรือนพำนักแห่งนี้อย่างน้อยๆ ก็น่าจะมีคนอยู่รวมกันสักร้อยคนเห็นจะได้ ทั้งชายหญิงเด็กและคนชราต่างล้วนเสื้อผ้า

ขาดวิน แต่่มองดูก็รู้แล้วว่าพวกเขาล้วนเป็นชาวบ้านยากจน และเพราะฟ้าเริ่มมีดลลงทุกขณะ ผู้คนส่วนใหญ่จึงต่างพากันหลบไหล ด้วยเหตุนี้จึงไม่มีเสียงผู้คนอะอะมะมะเทิ่ง จะมีก็แต่เสียงสายฝนเท่านั้นที่ตั้งอยู่ข้างหูไม่หยุด

เผยเสวียนจึงพอเข้าใจได้แล้ว หลางसानเอ๋อรัคงเพราะเห็นว่ามีคนเยอะเกินไปแล้วนั่นเอง ถึงได้ไม่ยอมให้นางเข้าพัก นางเอ่ยปากกระซำเขา "सानหลางล้อข้าเล่นแล้ว เห็นอยู่ชัดๆ ว่าที่นี่มีแขกที่เป็นสตรีพำนักอยู่มิใช่น้อย"

หลางसानเอ๋อรัคงแก้ตัว "คนอื่นล้วนมากันทั้งครอบครัว ส่วนแม่นาง... ล่าพึ่งตัวคนเดียว"

"คนเดียวแล้วเช่นไร ยิ่งไปกว่านั้นข้าเองก็เชื่อว่าจะนับล่าพึ่งตัวคนเดียวได้ ยังมีสารถีมากับข้าด้วยอีกคน"

หลางसानเอ๋อรัคงทำอะไรไม่ออก แต่เพียงครุ่นเดียวเขาก็เอ่ยจูนเฉียว "ไหนๆ ข้าก็ปล่อยให้เข้ามาแล้ว เมื่อได้ตามที่ต้องการแม่นางก็ไม่จำเป็นต้องแสวงหุดอื่นใดอีก" พุดจบเขาก็หันหลังเดินจากไป

"เข้าไปล่องเกินसानหลางตรงไหนกระนั้นหรือ" เผยเสวียนจึงยิ้มไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก

ชุยเหมี่ยวพุดสนุกสนาน "แม่นางอย่าได้ใส่ใจ สานหลางผู้นี้ใจคอคับแคบยิ่งนัก คงเพราะประเมินแล้วว่าไม่อาจเก็บค่าเช่าอันใดจากแม่นางได้ ถึงได้แสดงที่ท่าไม่พอใจเช่นนั้น"

ค่าเช่า? เผยเสวียนจึงไม่ได้นึกถึงเรื่องนี้เลยแม้แต่น้อย เดิมนางคิดว่าเรือนพำนักหลังนี้อยู่ทางด้านหลังของวัดเจ็ญกั้ว คล้ายจะเป็นสถานที่สังฆมกุศลผลบุญที่ทางวัดจัดเตรียมไว้เพื่อรองรับชาวบ้านที่ตกทุกข์ได้ยาก นึกไม่ถึงว่าจะมีการเก็บค่าเช่าด้วย

ฝนซาหลงเล็กน้อย เส้นทางมุ่งหน้าไปยังพื้นที่ส่วนหลังที่มีตสนิท
เริ่มเผยให้เห็นแสงสว่างหุบหุบ รวากับจะมองเห็นเงาของเจดีย์สีขาว
หลังหนึ่ง เผยเสวียนจิ่งยั้งนึกสงสัย ตกกลางที่แห่งนี้เป็นสถานที่อะไรกันแน่
ซุ่ยเหมี่ยวเหมือนจะมองออกถึงความคิดของนาง จิ่งพุดไม่ใส่ใจ
"ข้าเล่าที่มาที่ไปของสถานที่แห่งนี้ให้แม่นางฟังสักเล็กน้อยก็แล้วกัน"

ที่แท้เรือนพำนักแห่งนี้ก็สร้างขึ้นตามความต้องการของคนชื่ออ
จ๋าซาง จ๋าซางเดิมเป็นคนเลี้ยงไก่ในวังหลวง ตอนนั้นองค์จักรพรรดิ
เสวียนจงทรงโปรดการตีไก่เป็นอันมาก จ๋าซางเพราะเชี่ยวชาญใน
การฝึกไก่จึงเป็นที่โปรดปรานขององค์จักรพรรดิเป็นอย่างยิ่ง ตอน
เกิดกบฏอันสื่อ* เมืองฉางอันแตก จ๋าซางสูญเสียลาภยศสรรเสริญ
หมดสิ้น บ้านแตกสาแหรกขาด หลังจากเหตุการณ์ในครั้งนั้น ครั้นเขา
มองเห็นเรื่องราวทางโลกได้ทะลุปรุโปร่ง จ๋าซางก็ตัดสินใจมุ่งหน้าเข้าสู่
ทางธรรม หลบหนีกลับมาพำนักอาศัยอยู่ในวัดภายในเมืองฉางอัน

รัชศกเจี้ยนจงปีที่สาม ครั้นพระอวีนผิง พระเถระที่จ๋าซางติดตาม
รับใช้เนิ่นนานหลายปีมรณภาพลง จ๋าซางก็ตัดสินใจสร้างเจดีย์หลังกุ
ไว้ที่นอกวัดเงินแก้ว เพื่อบรรจุอัฐิธาตุของพระอวีนผิง พร้อมปลูกต้นสน
ไว้รอบๆ ขณะเดียวกันก็สร้างบ้านพักเล็กๆ ไว้ที่ทางด้านล่างของเจดีย์
ไว้ใช้เป็นที่พักอาศัยของตนเองอีกหลัง เหมือนตอนอยู่ปรนนิบัติรับใช้
ผู้เป็นอาจารย์เมื่อครั้งท่านยังมีชีวิตอยู่ ตอนองค์จักรพรรดิซุนจงยังพำนัก
อยู่ที่วังตะวันออก พระองค์ทรงเคยบริจาคตราหัตถ์เป็นเงินสามสิบหมื่น
ตำลึงให้กับจ๋าซาง อีกทั้งยังทรงสร้างรูปสักการะของพระอวีนผิงกับ

* วันที่ 16 ธันวาคม ค.ศ. 755 ถึง วันที่ 17 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 763 เกิดสงครามภายในแผ่นดินต้าถังนำโดย
อันลู่ซ่านและสื่อซื่อหมิงเพื่อแย่งชิงอำนาจปกครองจากจักรพรรดิถังเสวียนจง ทำให้ต่อมาผู้ครองหัวเมือง
ต่างๆ ประกาศตั้งตนแยกอำนาจเป็นของตัวเองด้วยเช่นกัน เรียกเหตุการณ์นี้ตามสกุลของผู้นำการ
เคลื่อนไหวว่า 'กบฏอันสื่อ'

ห้องอ่านพระคัมภีร์ห้องถือศีลขึ้นมาใหม่ให้กับเขา รวมถึงศาลานอกเรือน ให้ชาวบ้านที่ต้องพนเจรวรอนเร่ได้ใช้เป็นที่พักอาศัย และนี่ก็คือที่มาของ เรือนพำนักหลังนี้

จักรพรรดิซุ่นจง? เผยเสวียนจึงแอบครุ่นคิดในใจ เช่นนั้นก็พระบิดา ของจักรพรรดิองค์ปัจจุบันสินะ

เมื่อสิบปีก่อนในปีแรกของรัฐศกหย่งเงิน จักรพรรดิซุ่นจงทรง ขึ้นครองราชย์พร้อมพระอาการประชวร หลังจากขึ้นครองราชย์ได้เพียง สองร้อยวันก็สละราชบัลลังก์ให้กับจักรพรรดิองค์ปัจจุบัน ก่อนจะ ลื่นพระชนม์ลงในปีถัดมาอันเป็นรัชศกหยวนเหอที่หนึ่งเดือนหนึ่ง พระชนมายุในยามนั้นเพียงสี่สิบหกพรรษาเท่านั้น นับเป็นจักรพรรดิถึง ที่มีพระชนมายุน้อยที่สุดพระองค์หนึ่ง ตลอดระยะเวลาสิบปี เรื่องการ มอบราชสมบัติ การลื่นพระชนม์ของอดีตจักรพรรดิพระองค์นี้ล้วนต่าง ถูกพูดถึงกันไปต่างๆ นานา จักรพรรดิองค์ปัจจุบันแม้จะมีทรงโปรดเรื่อง ดังกล่าว แต่ก็ไม่อาจปิดปากพวกชาวบ้านได้

นี่ไม่ถึง เรือนพำนักซ่อมซ่อหลังนี้จะมีส่วนเกี่ยวข้องกับจักรพรรดิ ต้าถังหลายพระองค์เยี่ยงนี้

"เรือนพำนักหลังนี้ถูกสร้างขึ้นอย่างเป็นทางการเป็นรูปธรรมก็น่าจะสักช่วง รัชศกเงินหยวนปีที่สิบ ห่างจากตอนนี้ไปสักประมาณยี่สิบห้าปีเห็นจะได้" ซุยเหมียวพูดต่อ "เรื่องเก็บค่าเช่าพวกชาวบ้านที่เข้ามาพำนักอาศัยนั้น ว่ากันว่าก็องค์จักรพรรดิซุ่นจงนั่นแหละที่เป็นคนออกกฎ ไม่ว่าผู้ใดเข้ามา พำนักอาศัยอยู่ที่นี้ หากครบสามวันแล้วยังจะอยู่ต่อทุกคนล้วนต้อง จ่ายค่าเช่าด้วยกันทั้งสิ้น ส่วนพวกเด็กคนแก่คนป่วยที่ไม่มีปัญญาชำระ ค่าเช่าก็ให้จดบันทึกไว้ก่อน วันหน้าค่อยไปทวงเอากับญาติมิตรของ พวกเขาอีกที"

เผยเสวียนจิ้งพุด "ทำเช่นนั้นผู้คนจะได้ไม่ฉวยโอกาสเกียจคร้าน เอาแต่หลบพักอาศัยอยู่ที่นี้ อีกทั้งยังช่วยเหลือผู้คนที่ลำบากจริงได้มากขึ้น อีกด้วย นับว่าเป็นวิธีที่ชาญฉลาดยิ่งนัก"

"ใช่แล้ว หลายปีมานี้ไม่มีผู้ใดกล้าขัดขืนกฎที่อดีตองค์จักรพรรดิ ทรงตั้งขึ้นนี้ เงินที่เก็บได้นอกจากนำไปใช้เป็นค่าที่พักค่าอาหารสำหรับ พวกชาวบ้านแล้ว ส่วนที่เหลือล้วนถูกนำไปใช้ทะนุบำรุงศาสนา จয়াชาง ผู้ นั้นยังมีชีวิตอยู่ อายุน่าจะสักร้อยปีได้แล้ว เขายังคงพำนักอยู่ในบ้าน ที่อยู่ทางด้านล่างของเจดีย์ในสวนด้านหลังนั้น ทุกวันกินเพียงโจ๊กขามเดียว นอนเสื่อ เสื่อผ้าที่สวมใส่ล้วนทอขึ้นจากด้ายหยาบๆ แต่เพราะแก่เฒ่า ไม่ใช่ชื่อน้อย จึงนานมาแล้วที่เขาไม่ได้ออกจากห้องพัก ส่วนกลางเป็น เด็กกำพร้าที่จยาชางเลี้ยงไว้ หลายปีมานี้เขาเป็นคนดูแลผู้เฒ่าจยา นอกจากเขาแล้วก็ไม่มีใครเคยได้พบจยาชางมาก่อน"

"ผู้เฒ่าจยานับเป็นผู้มีคุณธรรมยิ่งนัก น่าเลื่อมใสจริงๆ" เผยเสวียนจิ้ง ถอนหายใจพุด "ท่านหมอชวยรู้เรื่องราวกระจ่างเช่นนี้ ดูท่าคงอยู่ที่นี้มานาน มากแล้วกระมัง"

"ข้าเพิ่งมาถึงที่นี่เมื่อสัปดาห์ก่อน เดิมตั้งใจว่าจะพำนักอยู่ที่นี้เพียง ชั่วครวญ แต่เพราะสภาพอากาศไม่ดี ในหมู่บ้านเร่รอนพวกนี้จึงมัก มีคนป่วยปะปนอยู่ด้วยเสมอ ข้าเลยตัดสินใจพักอยู่ที่นี้สักหลายวัน หน่อย ช่วยรักษาคนป่วย ถือเสียว่าเป็นการทำบุญทำกุศลเล็กๆ น้อยๆ ไปด้วยในตัว" ชวยเหมียวยิ้ม "แม่นางคงเหนื่อยแล้ว ทำไมไม่พักสักหน่อย เล่า กว่าที่จะเข้าก็ยังมีอีกพักใหญ่"

เผยเสวียนจิ้งอ่อนล้ามากจริงๆ หากหลายวันก่อนมีคนบอกว่า วันนี้นางจะต้องมานอนอยู่ในเรือนที่ไม่คุ้นตา หลบฝนอยู่ใต้ชายคา ระเบียบง หลับไหลอยู่ภายใต้สายตาของบุรุษที่เพิ่งรู้จักกันได้ไม่นานละก็

นางคงไม่มีทางเชื่อเด็ดขาด แต่ในเวลานี้นางไหนเลยจะมีปัญญาต่อสู้ขัดขืนต่อความง่วงที่กำลังถาโถมรุมเร้า เผยเสวียนจึงถึงกับนึกไม่ออกว่าการเดินทางนี้เริ่มต้นขึ้นที่ไหนเมื่อใด และตนเองกำลังจะไปที่ไหน นางรู้สึกเพียงท่าทีของบุรุษที่อยู่ตรงหน้านั้นเหมือนจะเปิดเผยให้เห็นได้อย่างทะลุปรุโปร่ง ช่วยให้นางรู้สึกปลอดภัยคลายความกังวลสามารถเอนศีรษะเข้ากับเสาระเบียง ผล็อยหลับไปในสถานที่ที่อยู่นอกเหนือความคาดหมายนี้ได้อย่างปราศจากความกังวล แต่หลังจากหลับไปได้เพียงไม่นานนางก็ตกใจตื่น ศีรษะปวดร้าวเหมือนจะแตกเป็นเสี่ยงๆ

ฝนหยุดแล้ว แต่อากาศกลับยิ่งอบอ้าวหนักกว่าเก่า ในอากาศคล้ายจะมีกลิ่นแปลกๆ ลอยตลบอบอวลชวนให้หายใจลำบาก

หมอหนุ่มแซ่ซุ่ยผู้นั้นหายไปแล้ว

เผยเสวียนจึงตกใจ นางรีบพิจารณาดูโดยละเอียด ก่อนจะพบว่าเขากำลังนั่งยองๆ อยู่ใต้ชายคาระเบียงห่างออกไปไม่ไกล ที่ยื่นอยู่ข้างๆ คือกลางสำนเอ๋อร์

เผยเสวียนจึงเดินเข้าไป ก่อนจะพบว่าด้านหน้าของซุ่ยเหมี่ยวมีคนผู้หนึ่งนอนนิ่งไม่ขยับตัว "ท่านหมอซุ่ย..."

นางเพิ่งเอ่ยปากได้ไม่ทันไร ซุ่ยเหมี่ยวก็แหงนหน้าตะโกนร้องบอกนางรวดเร็ว "อย่าเข้ามา!"

หลังจากผ่านไปครู่หนึ่ง ซุ่ยเหมี่ยวก็ลุกขึ้นยืน กระซิบพูด "เขาตายแล้ว"

"ใช่โรคระบาดร้ายแรงจริงนั้นหรือ" หลางสำนเอ๋อร์พึมพำถาม

ซุ่ยเหมี่ยวสีหน้าเคร่งขรึม "ไม่ผิด เอ้อ เป็นเพราะข้าประมาทเอง ตอนเห็นอาการแปลกๆ ของเขาเมื่อกลางวัน ข้ากลับคิดว่าเขาอาจเป็น

เพียงติดโรคล้มป่วยธรรมดาๆ เท่านั้น นี่ก็ไม่ถึงว่าจะออกอาการรวดเร็ว
เช่นนี้ ตอนนี้อูทำ...น่าจะเป็นโรคระบาดที่รุนแรงพอดู"

หลางसानเออร์สีหน้าซีดเผือด

ซุ่ยเหมี่ยวเปลี่ยนน้ำเสียงให้ฟังดูอ่อนคลายลงเล็กน้อย "โชคยังดี
เท่าที่ข้าเห็น โรคระบาดชนิดนี้ขอเพียงไม่ไปสัมผัสสฎกมันตรงๆ เชื้อร้าย
ก็ไม่มีทางแพร่กระจายได้ คนผู้นี้มาเข้าพักเพียงลำพัง วันทั้งวันไม่มีใคร
สนใจ ในเมื่อเป็นเช่นนี้คนอื่นๆ ก็น่าจะยังปลอดภัยดีอยู่ ขอเพียงคืนนี้
พวกเราทุกคนปลอดภัยไม่เป็นอะไร พรุ่งนี้เช้าเอาศพส่งออกไปเจียบๆ
เท่านั้นก็ได้แล้ว เขาเป็นว่าอย่าเพิ่งแพร่กระจายเรื่องนี้ออกไปก่อนก็แล้วกัน
พวกชาวบ้านคนอื่นๆ จะได้ไม่พากันหวาดผวา"

ไต้ยีนเขาพูดแบบนั้น เผยเสวียนจึงก็อดมองไปรอบๆ ไม่ได้ ยามนี้
ค่ำมืดดึกดื่น ผู้คนในเรือนต่างพากันหลับสนิท ที่นี้ดูราวกับมีเพียงนาง
และพวกเขาสองคนเท่านั้นที่ยังตื่นอยู่

"ถึงอย่างนั้นอย่างไรข้าก็ต้องไปบอกเรื่องนี้ให้ผู้เฒ่าฯารู้"
หลางसानเออร์พูด โบกหน้าไศกเศร้า "ไม่อย่างนั้นข้าคงไม่แคล้วถูกตำหนิ"

"พูดอ้อมๆ หน่อยก็แล้วกัน อย่าให้คนแก่คนเฒ่าพลอยตกใจ
เสียขวัญไปด้วย"

หลางसानเออร์รีบวิ่งไปยังสวนด้านหลัง ซุ่ยเหมี่ยวเหมือนเพิ่ง
สังเกตเห็นเผยเสวียนจึง เขาเอ่ยปากกล่าวขอโทษ "ทำให้แม่นางตกใจ
แล้ว"

ครั้นหลางसानเออร์เดินจากไป ศพบนพื้นก็ปรากฏขึ้นต่อสายตา
ของเผยเสวียนจึง ท้องฟ้ายามค่ำหลังฝนตกอาบไปด้วยแสงหุบหู่
โบริกของร่างไร้วิญญาณที่เผยเสวียนจึงเห็นนั้นซีดเขียว บนคางมี
แผลเป็นลึกๆ ออปรอยหนึ่ง นางอดสั่นสะท้านไม่ได้ เสื้อผ้าเปียกชื้น

แนบสนิทอยู่กับผิวหนัง ร่างทั้งร่างเย็นเยียบ ในอกปั่นป่วนคล้ายคลื่นเหียน อาเจียน

ชุยเหมี่ยวพูด "แม่นางตามเข้ามา พวกเราไปหาที่นั่งไกลจากตรงนี้สักหน่อยจะดีกว่า"

ยังไม่ทันจะได้หันหลัง พวกเขาทั้งคู่ก็ได้ยินเสียงฝีเท้าเร่งร้อนดังมาจากทางสวนด้านหลัง เพียงชั่วพริบตาหลางसानเออร์ก็วิ่งกลับมาอยู่ตรงหน้าพวกเขา

เผยเสวียนจึงตกตะลึง

ใบหน้าของหลางसानเออร์บิดเบี้ยว ดวงตาเบิกโพลงเต็มไปด้วยความรู้สึกหวาดกลัว หากจะบอกว่าเมื่อครู่เขาเพียงตื่นตกใจเล็กน้อย เช่นนั้นหลางसानเออร์ในยามนี้สติสัมปชัญญะก็คงใกล้พังพาบสิ้นแล้ว

ชุยเหมี่ยวจับไหล่ของหลางसानเออร์ "सानเออร์ เกิดอะไรขึ้น"

หลางसानเออร์กัดริมฝีปาก น้ำตาทะเล็กกันออกจากเบ้าตา

"รีบพาเข้าไปดู!" ชุยเหมี่ยวร้องสั่ง หลางसानเออร์ลากเขาออกวิ่งเผยเสวียนจึงเองก็รีบวิ่งตามออกไปรวดเร็วไม่แม้แต่จะเสียเวลาขบคิดอะไรทั้งสิ้น

ที่สวนด้านหลังมีเรือนหลังเล็กอยู่สองห้อง พวกมันล้วนเชื่อมต่อดิดกัน เจดีย์ขาวตั้งตระหง่านอยู่ทางด้านหลังของห้องที่อยู่ทางขวามือ

ห้องทางด้านซ้ายประตูเปิดอ้า ภายในห้องมืดสนิท

หลางसानเออร์หยุดนิ่งอยู่ที่หน้าประตู "ข้ายังไม่ทันได้พูดอะไรผู้เฒ่าอย่าเขา...เขาก็..." "ไม่ว่าเช่นไรหลางसानเออร์ก็ไม่ยอมชักเท้าเดินต่อ

ชุยเหมี่ยวรับโคมไฟในมือของหลางसानเออร์ไปถือไว้ เขายกมันขึ้นสูง ส่วนเผยเสวียนจึงก็เดินตามหลังเขาเข้าไปในห้องติดๆ

ห้องมีขนาดเล็กมาก ตั้งดินที่อยู่ตรงกันข้ามประตูมีเสื่อผืนหนึ่ง ปูทับอยู่ ที่อยู่ติดผนังคือโต๊ะเล็กตัวหนึ่ง มีเบาะสานรองนั่งอีกชิ้นวางตั้ง อยู่ข้างๆ นอกจากนี้แล้วในห้องก็ไม่มีเครื่องเรือนอื่นใดอีก บนพื้น บนกำแพงดิน อีกทั้งผนังสีด้านล้วนว่างเปล่า เทียนไขหนึ่งเดียวบนโต๊ะเล็ก ยังคงมีควันจางๆ ลอยอ้อยอิ่ง คล้ายเพลิงจะดับไปได้ไม่นาน กลิ่นหอมหวาน คล้ายมีคล้ายไม่มีเชื้ออยู่ในอากาศจางๆ

บนพื้นกลางห้องมีคนนอนคว่ำหน้าอยู่ แสงจากโคมไฟส่องอยู่ บนร่างของเขาพอดี เปลี่ยนเส้นผมสีขาวบนศีรษะกับดินที่เปราะเปื้อน อยู่บนตัวให้กลายเป็นสีแดงจางๆ รวากับอาบอยู่กลางกองเลือด

เผยเสวียนจิ้งใจเด่นตึกตักๆ...ผู้เฒ่าจ๋า

ซุ่ยเหมี่ยวปักโคมไฟลงบนพื้นดินข้างๆ ก่อนจะลงมือพลิกร่าง ของอีกฝ่าย

เป็นชายชราหนวดเคราผมเผ้าขาวโพลนจริงด้วยไม่ต้องสงสัยเลย ว่าคนผู้นี้คงไม่แคล้วต้องเป็นผู้เฒ่าจ๋าแน่ ซุ่ยเหมี่ยวตรวจดูลมหายใจ ชายชราครู่หนึ่ง ก่อนจะพูดออกมาเบาๆ "เขาสิ้นใจแล้ว"

"น่าแปลก" เผยเสวียนจิ้งพูด

"ใช่ น่าแปลกจริงๆ" ซุ่ยเหมี่ยวเห็นพ้อง "ดูไม่เหมือนถูกพิษ ร่องรอย บาดแผลภายนอกที่ทำให้ถึงแก่ชีวิตอะไรก็ไม่มี"

ชายชราอายุร่วมร้อยล้มตายอยู่กับพื้นในห้องของตนเอง แน่นนอน ย่อมไม่ใช่เรื่องน่าประหลาดใจแต่ประการใด ต่อให้ปักจุกเขามิคราบเลือด เกาะอยู่ ก็พออนุมานได้ว่าอาจเกิดเพราะหน้าฟ้าดกระแทกพื้นตอนล้มลง ที่น่าแปลกก็คือสีหน้าของจ๋าซาง...

นี่เป็นใบหน้าที่อาบอิมด้วยรอยยิ้มเกินงาม ปากที่ฟันฟางร่วง หมดสิ้นนั้นดูไม่ต่างอะไรกับถ้ำที่มีตสนิท จ๋าซางคล้ายกับขาดใจตาย

กะทันหันขณะกำลังลึงโลดยินดี

ก่อนตายเขาได้เห็นอะไรกันแน่ มีอะไรที่ทำให้ชายชราอายุร่วมร้อย
หัวเราะเสียดสีจนขาดใจตายไปแบบนี้ได้

"ท่านดูนี่" เผยเสวียนจิ้งหยิบของบางอย่างขึ้นจากพื้น ยื่นส่งให้กับ
ซุ่ยเหมี่ยว

มันเป็นหยกขาวเนื้อละเอียดชิ้นหนึ่ง มันบางเสียดจนเหมือนแสงจะ
ลอดผ่านได้ "หยกชั้นเลิศ" ซุ่ยเหมี่ยวเอ่ยปากชื่นชม "แต่ว่าเจ้าของสิ่งนี้
เอาไว้ใช้ทำประโยชน์อันใด"

เผยเสวียนจิ้งเองก็ไม่เคยเห็นแผ่นหยกลักษณะเช่นนี้มาก่อน
ตรงกลางของมันนูนสูงขึ้นเล็กน้อย ทั้งสองข้างโค้งขึ้นเป็นรูปสามเหลี่ยม
คล้ายนกที่กำลังกางปีกออก แผ่นหยกมีขนาดไม่ใหญ่นัก วางไว้ในอุ้งมือ
ได้พอดี

ซุ่ยเหมี่ยวพลิกดูอีกด้าน "ตรงนี้ทำไมถึงหายไปมุมหนึ่ง คล้ายเพิ่ง
ถูกทุบแตก..."

พอได้ยินแบบนี้เผยเสวียนจิ้งก็กวาดตามองไปบนพื้น
โดยละเอียดอีกครั้ง ทันใดนั้นนางก็สังเกตเห็นว่าในความมืดนอกรีตมี
ของคอมไฟนั้นมီးอะไรบางอย่างเคลื่อนไหวอยู่ นางแหงนหน้าขึ้นรวดเร็ว
"ที่นั่นเหมือนมีคน!"

ซุ่ยเหมี่ยวตกใจ รีบตะโกนร้องถาม "ที่ไหน" แต่เผยเสวียนจิ้งกลับ
วิ่งตรงไปยังห้องที่อยู่ทางขวาก่อนแล้ว

ผนังที่กั้นระหว่างห้องทั้งสองมีช่องเจาะจะเป็นประตูอยู่ บนนั้นมี
ผ้ามา่านผืนหนึ่งกั้นขวางไว้ ภายในห้องไม่มีเทียนไขจุดไว้ แต่แสงสว่าง
จากห้องข้างๆ ก็มากพอแล้วที่จะช่วยให้นางเห็นสภาพโดยรอบได้
ถนัดตา

เทียบกันแล้วการจัดวางภายในห้องนี้เรียบง่ายยิ่งกว่าห้องข้างๆ เสียอีก ทางด้านล่างของผนังทางทิศเหนือมีโต๊ะบูชาอยู่ตัวหนึ่ง ด้านบนมีกระถางธูป บนผนังหลังโต๊ะบูชามีภาพวาดภิกษุภาพหนึ่งแฉวนไว้ คาดว่าน่าจะเป็นพระอริณผิง อาจารย์ที่จำ่าขางเคยอยู่ปรนนิบัติรับใช้

เผยเสวียนจึงมองไปทางด้านหลังของโต๊ะบูชา ภาพวาดคล้ายขยับน้อยๆ หากแต่ไม่ใช่เพราะลม เทียนไขบนโต๊ะกับห้องข้างๆ ต่างเหมือนกัน คือถูกดับลงก่อนหน้าี่ไม่นาน แต่ควันจากกำยานในกระถางยังคงม้วนลอยอ้อยอิ่งขึ้นสู่ด้านบน ค่าคีนในฤดูร้อนที่แสนอบอ้าวเช่นนี้ สายลมแผ่วเบาอันใดล้วนไม่มี

เผยเสวียนจึงรู้สึกได้ถึงกลิ่นอายของบรรยากาศชวนประหวั่นสลายหนึ่ง นางอดเรียก "ท่านหมอสุข!" ออกมาเบาๆ ไม่ได้ เมื่อครู่เพราะบุ่มบ่ามนางถึงได้รับรูดมุดเข้ามา หากแต่ในเวลาี่นางกลับนึกออกยากมีใครสักคนมาช่วยเสริมกำลังใจ ยามนี้รอบกายนางมีก็แต่เพียงความว่างเปล่า ที่พอจะหวังพึ่งพาได้ก็มีหมอสุขคนเดียวเท่านั้น

แต่ที่ห้องข้างๆ กลับไม่มีความเคลื่อนไหว สุขุเหมือนยั้งไม่ปรากฏตัว ทั้งไม่ขานตอบ

เผยเสวียนจึงทำอะไรไม่ถูก แม้จะรับรู้ได้เลาๆ ว่าถอยไปตอนนี้ ก็ยังไม่สายเกินการณ์ แต่เนื้อตัวนางกลับแข็งทื่อไม่อาจขยับ รวากับถูกพลังไร้รูปร่างสายหนึ่งตรึงให้อยู่ติดกับที่ นางทำได้เพียงแต่เบิกตากว้างจ้องมองไปที่ผนัง

ผนังทางทิศเหนือมีภาพวาดแฉวนอยู่ ส่วนผนังทางทิศใต้กับทิศตะวันตกล้วนมีประตู มีเพียงทางทิศตะวันออกเท่านั้นที่เป็นผนังเต็มทั้งผืน

บนผนังทางทิศตะวันออกที่เป็นผนังเต็มทั้งผืนเพียงหนึ่งเดียวนั้น

มีรอยน้ำหมึกประหนึ่งเมฆเคลื่อนคล้อยสายธารไหลรินสีดำเขียน
ถ้อยความเอาไว้ว่า

'บนเขาดินวัง สีเขียนสระหมึกชลธาร ทะเลสาบไควจี เดินทางด้วย
ใจสุขสำราญ หยดน้ำเสพรับเข้าใจสิ่ง เทียวท่องเปิดหน้าต่างขึ้นบาน
ครั้นผู้นั่งชิงลับลาง ห้วงสุขสันต์พลันนิ่งงัน ยามนี้ลำธารเหือดเมฆ
หมอกสลาย ชั่วกัมเมยล้นกลับกลายเป็นเพียงซากร้างเก่ากาล ยากมิให้
นี้กะทอนใจ

ท่านปู่คือโหยวผู้ล่องลับ ปู่เฒ่าคือจิ้งผู้ลาจาก โลกล้วนขนานนาม
หยกงาม ทั้งสองวิพากษ์บันทึก 'ผู้เลิศล้ำ' ร่วมกับเขียนอัน ยามมีชีวิตอยู่
จื่อจิ่งชมจื่อโหยวความสามารถสูงส่ง จื่อโหยวดีดพิณไว้อาลัยยาม
จื่อจิ่งอำลาจากโลกนี้ เห็นเหตุสะท้อนจิตคนกาลก่อน ให้โอนอ่อนคิดพ้อง
อยู่เสมอ ทอดถอนใจทุกคราที่พบเจอ โอนใจเป็นเช่นนี้มิรู้เลย

ถึงกาลผ่านการณ์ผันแปรเปลี่ยนไป อารมณ์ไชร่วมรู้สึกเหมือน
หนึ่งเดียว อนุชนย่อมรู้ได้ถึงความเดิม'

เผยเสวียนจิ้งวิ่งเวียนศรระมากขึ้นเรื่อย ๆ ตัวอักษรทุกตัวต่าง
กระโดดโลดเต้นไปมาอยู่ตรงหน้า นางอ่านวนเวียนซ้ำไปซ้ำมาอยู่หลายรอบ
แม้จะไม่อาจเข้าใจว่ามันกำลังสื่อถึงสิ่งใดอยู่ แต่นางกลับรู้สึกได้ว่า
ถ้อยความเหล่านั้นมีความหมายลึกซึ้ง ท่วงทำนองงดงามละมุนละไม
ลีลาจากปลายพู่กันที่เป็นไปอย่างอิสระเองก็ชวนให้รู้สึกอึ้งตึ้งใจยิ่งนัก
ถ้อยความที่ดูคล้ายรู้จัก ลายมือที่เหมือนจะเคยเห็นที่ไหนมาก่อน...
ยังมีกลิ่นหอมหวานกำซาบไปทั้งใจที่ลอยละล่องอยู่ในอากาศอีก ทุกสิ่ง
ทุกอย่างล้วนงดงาม เผยเสวียนจิ้งหัวเราะ 'คิกคัก' ออกมา

"แม่นางๆ!" มีคนเรียกนางอยู่ทางด้านหลัง

เผยเสวียนจิ้งไม่ได้หันกลับไปมอง แผ่นฟ้าผืนปฐมพีห่มนคว้าง
ตอนนี้หากนางขยับตัวคงได้เป็นลมล้มลงกับพื้นแน่ แต่ถึงกระนั้นนาง
ยังคงพยายามประคองตัวยืนนิ่งอยู่กับที่ รอให้คนคนนั้นเดินมาปรากฏตัว
อยู่ต่อหน้านาง

"เสวียนจิ้ง...แม่นางจิ้ง"

เป็นเขา ในที่สุดนางก็ได้พบกับเขา!

เผยเสวียนจิ้งน้ำตาคลอเบ้ามองไปยังผู้ที่มา "ในที่สุดข้าก็หา
ท่านพบ" นางพูดสะอึกสะอื้น "ท่านไปหลบอยู่ไหนมา ทำไมถึงต้องให้
ข้าลำบากลำบากตามหาท่านเช่นนี้ด้วย ข้าทำผิดอันใดกระนั้นหรือ หรือว่า
ท่านไม่ชอบข้าอีกต่อไปแล้ว"

"แม่นาง ท่านพูดเหลวไหลอันใด"

"ใช่แล้ว ข้ากำลังพูดเหลวไหล ข้าจะกล่าวโทษท่านได้เช่นไรกัน
ท่านเป็นคนดีที่สุดในปฐมพี เป็นคนที่น่ารักที่สุด..."

"แม่นาง" เขายืนแขนทั้งสองข้างเขย่าวางของนาง นางใช้จิ้งหვეนี้
ล้มตัวเข้าสู่อ้อมแขนของเขา นึกไม่ถึง ร่วงที่ชิดชิดเชียวซุบผอมจนเหมือนจะ
ไม่อาจต้านทานแรงลมได้นี้ อ้อมแขนกลับอบอุ่นเต็มไปด้วยพลังกำลัง
เพียงพอที่จะทำให้นางเคลิบเคลิ้มตกอยู่ในภวังค์

เผยเสวียนจิ้งเอ่ยชื่อที่นางเฝ้าคิดถึงอยู่ทุกเช้าค่ำออกมาเบาๆ
"ฉางจี้..."

ความมืดมิดอย่างgray ครอบคลุมไปทั่วทุกหัวระแหง

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)